

Περικλέτος, Φασουλής,
και μιὰ νόστιμη Γαλλίς.

- Φ.—Πώς πέρασες λοιπόν ἐσὺ μ' ἐκείνη τὴ λιακάδα, ὅπου σχεδὸν ἐβάστηξε δηρὸ μῆνες ἔς τὴν ἀράδα, ὡσάν νὰ εὐρισκόμεθα μέσα ἔς τὸ καλοκαίρι και ἴηρε δρόμους και βουνὰ τῶν Ἀθηνῶν τ' ἀσκέρι, και δὸς του πιά περίπατο και δὸς του καρωτσάδα;...
Βρὲ τί λιακάδες γίνονται ἐδῶ εἰς τὴν Ἑλλάδα!
- Π.—Μὴ μ' ἐρωτᾷς! ἐδούλεψαν Κολώναις και Πατήσα, καφεὲς βαρὺς και ναργιλῆς και ζεφυρος ἐφύσα.
Και ξέρεις, δίχως παλτεσοῦ στρωνόμεον ἔσ' το γρασίδι.
- Φ.—Και πότε εἶχες παλτεσοῦ ἐσὺ, μωρὲ καπίδι;
Και ποῦ νὰ μάθης, Περικλῆ, και τὰ δικά μου νεά...
ἐνῶ τραβοῦσα μοναχὸς κατὰ τὸν Φαληρέα, και ἐκύτταζα τὴν θάλασσα γεμάτη ἀπὸ ψάρια, και γύρω γύρω πρόβατα, κατοίκαις και ζαγάρια, και κάπου κάπου ἐπεφτε ἄν κυνηγοῦ τουφέκι, ἔξαφν' ἀκούω μιὰ φωνὴ ψιλλή ψιλλή «ζευζέκη».
Ἀμέσως τότε σταματῶ, γυρίζω τὸ κεφάλι, ἀλλὰ δὲν βλέπω τίποτε, και πέρνω δρόμο πάλι.
ἔξαφν' ἀκούω δεύτερο ἄν κυνηγοῦ τουφέκι και ξανακούω τὴ φωνὴ ποῦ σοῦλεγα «ζευζέκη».
Στρέφω ἀμέσως δεξιὰ και βλέπω ἀντικρὺ μου μιὰ κυβερνάντα γαλλικὴ ἐν μέσῳ τῆς ἐρήμου.
Μαντὰμ παρὲ μουὰ φρανσέ; τῆς λέγω μ' εὐκολίαν, ἐκείνη δὲν μοῦ ἀπαντᾷ και φεύγει μὲ δειλίαν.
- Π.—Και δὲν τὴν ἐκυνήγησες;

- Στάσου λοιπὸν ν' ἀκούσης
τί πράγματα ποῦ γίνονται ἐντὸς τῆς πρωτευούσης.
Λοιπὸν τὴν πέρνω, Περικλῆ, ἀμέσως ἔς τὸ κυνῆγι
και ἐκείνη τρέχει, μάτια μου, και ὄπου φύγη φύγη.
- Π.—Λοιπὸν;
- Φ.—Λοιπὸν ἡμισήστιγμὴ περίμενε ν' ἀκούσης
τί πράγματα ποῦ γίνονται ἐντὸς τῆς πρωτευούσης.
Ἐκεῖ λοιπὸν ποῦ τρέχαμε και οἱ δυὸ ἔς ἓνα χωράφι,
τὴν ἔχασα ἀπὸ ἡμμοσιὰ ἄν νάτανε ἐλάφι.
Μοῦ ἦλθε ἄν ντελίριο, ξαπλώθηκα ἔς τὸ χῶμα,
και ἔβλεπα τὴν Ἀκρόπολι μὲ ἀνοικτὸ τὸ στόμα.
- Π.—Ξαπλώθηκες;

- Φ.—Στάσου λοιπὸν, βρὲ ἀδελφέ, ν' ἀκούσης
τί πράγματα ποῦ γίνονται ἐντὸς τῆς πρωτευούσης.
Σὲ ἄλλο ἐσηκώθηκα και τράβηξα παρέκει,
ὅταν τὴν ἴδια τὴ φωνὴ ξανάκουσα «ζευζέκη».
Εὐθὺς πετιέμαι, Περικλῆ, ἄν λαστιχένιο τόπι,
βλέπω τὴν ἴδια, μονομιᾶς τὴν πέρνω τὸ κατόπι,
τρέχει αὐτὴ, τρέχω και ἐγὼ και τὴν κοιτοζυγάνω,
και ἰσθάνομαι ἔσ' το στήθος μου τοῦ ἐρωτος τὸν λόγον.
αὐτὴ γυρίζει μιὰ στιγμή και μ' ἀγοισκνιτᾷζει,
στέχω ἐγὼ, στέκει και αὐτὴ, ρεμβάζω και ρεμβάζει.
Γυρεύω κατὶ νὰ τῆς πῶ, τὰ χέρια μου κουνῶ,
τρέμ' ἡ φωνὴ ἔς τὰ χεῖλη μου, τὰ λόγια λησιμονῶ.

Ἀλλὰ ἐκείνη, Περικλῆ, ἔτσι ἄν φοβισμένη
κάνει πέντ' ἔξη βήματα και ἄν τραπεζαῖ μπάινει
μπάινω και ἐγὼ δρομητικῶς και κάθομαι σιμὰ τῆς
θαυμάζω τὴν ἀγατροφι και τὸ ἀνάστημά της.
Τῆς δίχων μιὰ λοξὴ ματιὰ και ἐκείνη μ' ἀποφεύγει
και ἄν νὰ συλλογίζεται πῶς εἶμπορεῖ νὰ ἔβγη
τῆς δίχων ἄλλη μιὰ λοξὴ και ἄλλη ἀπ' εὐθείας
μὲ λίγωμα ἀνέκφραστον ὡς εἶδος συμπαθείας.
Αὐτὴ γυρνᾷ τὸ πρόσωπον ὡς δῆθεν νὰ ἐντροπῆ,
και ἐγὼ πηγαίνω πρὸ κοντὰ μὲ πρὸ θερμὴ ἀγάπη
σέρνω τὸ ἓνα πόδι μου και κάπως τὴν ἐγγίζω,
και ἀμέσως τὰ ἐρωτικά παρὰματα ἀρχίζω.

Π.—Τί λές, μωρὲ;

Φ.—Στάσου λοιπὸν, βρὲ ἀδελφέ, ν' ἀκούσης
τί πράγματα ποῦ γίνονται ἐντὸς τῆς πρωτευούσης.
Τὸνα μου χέρι ἀκουμπῶ εἰς τὸ δεξιὸ τῆς χέρι
και αὐτὴ μιὰ λέξι γαλλικὴ ἀμέσως μοῦ προσφέρει
τότε ἡ λέξις σ' ἄ γ α π ὠ μ' ἀνέβηκε ἔς τὰ χεῖλη,
ὅταν μοῦ ἔρχετ' ἔξαφνα ἓνα γερὸ σκαμπύλι,
ποῦ μοῦ ἐφάνη, Περικλῆ, πῶς γύριζε ἡ σφαῖρα
και πῶς ἐγὼ ἐπέταξα ἄν γλόμπος ἔς τὸν ἀέρα.
Και ἄλλο σκαμπύλι μοῦρχεται και δεύτερο και τρίτο,
και ὄλο μοῦ ἐφαίνετο ἡ γῆ πῶς ἐκινεῖτο
συγχρόνως δὲ και γαλλικὰ σφυρίζουνε ἔτ' αὐτιά μου.
τότε γυρνῶ, βρὲ Περικλῆ, και τί νὰ δῶ μπροστὰ μου,
τὸν Περὸν και Σεβελιέ, ἐκείνους δα τοὺς ξέρεις,
ποῦ σοῦλεγα πῶς ἔφερε ὁ στρατηγὸς Τζαφέρης.

Π.—Βρὲ, ὁ Βοσοῆρ θέλεις νὰ πῆς.

Φ.—Βοσοῆρ, Τζαφέρ, τί βγαίνει;
ἀρχεῖ ποῦ μοῦ ὀριχτήκανε και οἱ ὄλο ἄν λυσσασμένοι.
Allons enfants de la patrie, τοὺς λέω, τί χτυπᾷτε
δὲν φθάνει ὄπου ἦλθατε τόσοσ παρὰ νὰ φάτε,
ἀλλὰ και κατ' ἐπάνω μας σηκώνετε τὸ χέρι;
τοῦ Ἑλληνοσ ὁ τράχηλος σφερχικαῖς δὲν ὑποφέρει.

Π.—Ἀλλὰ γιατί σ' ἐδείρανε;

Φ.—Στάσου λοιπὸν ν' ἀκούσης
τί πράγματα ποῦ γίνονται ἐντὸς τῆς πρωτευούσης.
Ἄν αὐτὰ λοιπὸν ποῦ λές τὰ φοβερά συμβάντα
τὰ χρεωστῶ, βρὲ φίλε μου, σὲ μιὰ κυβερνάντα.
Τὴν γνώρισαν, ὡς φαίνεται, πῶς ἦτανε Γαλλίδα,
και εὐθὺς ἐσυλλογίσθησαν τὴν φίλην των πατρίδα,
τοὺς ἔπιασε, βρὲ Περικλῆ, ὡς εἶδος νοσταλγία,
και ἀπὸ τὸ ξύλο μ' ἄλλαξαν και οἱ ὄλο τὴν Παναγία.
Ἐ! τῶρα πῶς σοῦ φαίνεται;

Π.—Και μέρωτῶς ἀκόμα;
ἀτίμασες, βρὲ τενεκέ, τὸ πατρικὸν μας χῶμα,
και ἴηγες γιὰ μιὰ πρόστυχη, οὕτως εἰπεῖν, Γαλλίδα
νὰ ἀτιμάσης και θεοὺς και νόμους και πατρίδα,
νὰ λησιμονήσης Περικλῆ, Λυσίαν, Θουκυδίδην,
Ἄριστοφάνην, Πλάτωνα, Σωκράτην, Εὐριπίδην,
Θεμιστοκλή, Νικόδημον, Κριτίαν, Διογένην,
Φειδίαν, Ἐρωτόκριτον, ὡς και Ἀθηνογένην,
και ὄλους τοὺς ἄλλους Ἑλληνας και ὄλας τὰς Ἑλληνίδας
τὰ μακρὰ τείχη, τοὺς ναοὺς, ὡς και τὰς ἀλυσσίδας
τὰ τόσα κατωρθώματα, τὰ τόσα των συμβάντα,
και ἔφαγες ξύλο γαλλικὸ γιὰ μιὰ κυβερνάντα;
Νά! τὸ λοιπὸν, μισέλληνα, και ἄλληνικὸ μπερντᾷ,
γιὰ νὰ σοῦ δείξω πῶς κτυποῦν και οἱ Μαραθωνομάχοι.